

Madvig: Den Taler, der idag først skulde have Ordet, og som uden Tvivl vil udtale sig i en anden Retning end jeg, har tilladt, at jeg maa sige et Par Ord ved Begyndelsen af Mødet. Jeg beder de ærede Medlemmer om ikke at frygte for, at jeg skulde benytte den mig saaledes givne Keilighed til at indlade mig i en Rump med den høitærede Cultusminister om, hvad der var os imellem igaar. Hvad der er sagt fra begge Sider, maa nu antages at være overveiet og at have gjort det forskjellige Indtryk, det maatte fremkalde, og det er ikke værd at komme tilbage dertil. Der er kun et enkelt Punkt, hvor det synes mig, der var nogen Misforstaaelse, og som jeg derfor skal berøre. Det er flere Gange blevet udtalt, at det ikke gik an at løse den Banskethed, der var opstaaet paa et enkelt Punkt i Thyen, særligt, fordi man derved vilde vise Andre Veie, som da vilde sætte deres Villie igjennem, og dette var en urigtig og farlig Veie. Dette vil imidlertid ikke blive Tilfældet. Det Tilfælde, der er fremkommet i Thyen, kan ikke fremkomme noget andet Sted, medmindre Regjeringen vil skabe det, thi dette Forhold er fremkommet derved, at Regjeringen har afflediget en hundet og nidfjer Præst; men derved skal jeg ikke længere dvæle. — Hvad jeg ønskede at tilføie til de Bemærkninger, jeg fremsatte igaar, og som dog synes mig at burde komme frem ved en 1ste Behandling, for at man kan overveie det, er først Noget, der angaaer den sandsynlige Følge af Loven. Jeg fremhævede endeel Betænkeligheder ved Loven, men der er en, som jeg vel tidligere, da et lignende Lovforslag var til Behandling her, har tilladt mig at fremhæve, men som jeg igaar ikke kom til at nævne. Naar det gjøres gjældende, at der er en stor Trang til en forøget geistlig Omfjorg for Menighederne og deres Medlemmer, og man betragter denne Lov som et Middel til at tilfredsstille den tilstedeværende Trang, men man paa den anden Side siger, at dette Middel er saa overmaade indskrænket, idet de

Trimenigheder, der blive stiftede, ere bundne til at antage tjenstledige Præster, saa ligger det jo meget nær at sige, at, vedskjender man sig Grundføtningen, vedskjender man sig, at de Menigheder eller Menighedsmedlemmer, der ikke føle sig tilfredsstillede ved de offentlig ansatte Præsters Virksomhed, skulde sørge for sig selv, og henvise man dem dertil, saa kan man ikke blive staaende herved; saa er det næste Skridt det, at man maa erkjende, at det er urimeligt at henvise dem til en Klasse af Præster, hvoraf maaskee Ingen er til Disposition. Naar det først var vedtaget og var blevet til Lov, at de skulde danne Valgmenigheder, at de selv skulde sørge for at faae en Præst, saa kunde jeg ikke være med til at opretholde den Regel, at de dertil skulde vælge en ordineret tjenstledig Præst, at de skulde kunne antage en ordineret Mand, der maaskee kun var 3 Mars Candidat, men derimod ikke kunne antage en 10—12 Mars, maaskee meget dygtig Candidat, som ikke var ordineret. — Et andet Punkt, jeg kunde ønske at kalde i Erindring, og som jeg ogsaa tidligere har gjort opmærksom paa, men ikke igaar, er dette, at den valgte Præst kun kan fjernes ved Dom, medens andre Præster kunne afflediges ved kongelig Resolution. Denne Forskjel er for mig anstødelig. Derved skal jeg imidlertid ikke dvæle, men kun henlede Opmærksomheden paa, for hvilken Domstol det er, de Paagjældende vilde blive stillede, naar der i noget Tilfælde skulde blive Tale om en Anklage imod dem. Efter vor Kirkeforfatning maae de stilles for en Provsteret, og altsaa vilde disse af Valgmenighederne frit antagne Præster faae de i Folkkirken af Kongen udnævnte Embedsmænd til Dommere. Nu vil man vel hertil sige: Ja, det er Noget, som de maae underkaste sig. Men indseer man da ikke, hvilken uholdbar Stilling det vil blive, naar de af Kongen ansatte Provster og Præster skulde staae som Dommere overfor disse Præster, der have deres Stilling ifølge en anden Kalbelse? — Jeg ønskede at fremhæve disse to